

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД - ИСПЕРИХ

На двадесет и пети септември през 2019 година,
в публично заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Димитринка КУПРИНДЖИЙСКА

Секретар: Наталия Тодорова,
Прокурор:

като разгледа докладваното от съдията гр.дело № 895 по описа за 2018 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.422 от ГПК.

Производството е образувано по постъпила искова молба вх.№ 4319/16.11.2019г. на "Т Б" ЕАД, ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к."Мт" , Бизнес Парк С, сграда 6 , действащи чрез пълномощник адв.В.П.Г. от САК, против И.Т.С., ЕГН-*****,**, като моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът има парично задължение към дружеството в общ размер на 125.16 /сто двадесет и пет лв. и 16ст./ лева, за незаплатени далекосъобщителни услуги за абонатен номер 005697547 за периода от 15.08.2016г. до 14.01.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 13.08.2018г. до окончателното изплащане на задължението и да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сума в размер на 319.80лв., представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 13.09.2016г. за мобилен номер 0893/642047 за периода след м.01/2017г. до м.08/2018г., с абонатен номер 005697547 .

Моли да бъде осъден ответника да заплати и сторените в производството разноски.

Твърди, че по повод договор за мобилни услуги от 13.09.2016г., сключен между ищеца и ответника, последният бил абонат на дружеството – доставчик на мобилни услуги с клиентски номер 005697547 и титуляр на предпочетен мобилен номер 0893/642047 с избрана абонаментна програма НонСтоп 30.99лв., с уговорен срок до 13.09.2018г., като при възползване от преференциалните условия на Оператора, абонатът е взел и мобилно устройство Samsung Galaxy J5 Dual Black на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 15.99лв. всяка, съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор.

Въз основа на договора ответникът е ползвал предоставените мобилни услуги, като потреблението е фактурирано по клиентския номер, както е предвидено в чл. 26 от ОУ на мобилния оператор. За потребените от абоната – ответник за периода от 15.08.2016г. до 14.01.2017г. ищецът е издал три фактури - №7246158702/15.09.2016г. на стойност 39.46лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска, №7247433507/15.10.2016г. на стойност 39.07лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска и №7248674568/15.11.2016г. на стойност 37.97лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска. Падежът и на трите фактури е настъпил.

Ответникът не бил изпълнил задължението си да заплати ползваните услуги, начислени в цитираните фактури, поради което с кредитно известие № 7250130874/15.12.2016г. е извършена корекция на дълга, като е била сторнирана сума в размер на 7.33лв., начислена е и дължимата лизингова вноска в размер на 15.99лв. и отразен незаплатения баланс от 16.50лв. за предходните три отчетни периода, при което задължението за плащане възлиза на 125.16лв. Последвало и предсрочно прекратяване на договорите от страна на ищеца. След прекратяването на договорите била издадена и крайна фактура № 7251465856/15.01.2017г., с начислена обща сума за плащане в размер на 1001.75лв. В тази сума била включена неустойка за предсрочно прекратяване на договора в размер на 556.79лв., фактурирана е цената за оставащите незаплатени лизингови вноски в размер на 319.80лв. и сумата за потребените мобилни услуги от предходните три отчетни периода в размер на 125.16лв.

Поради неплащане от страна на ответника на сумите по цитираните фактури, ищцовото дружество предприело постъпки и по реда на чл.410 от ГПК се снабдило със Заповед за изпълнение на парично задължение за същото вземане по ч.гр.д.№ 668/2018г. по описа на РС - И. Тъй като заповедта е връчена при условията на чл. 47 ал. 5 ГПК и по указание на съда, ищецът депозирал в срок настоящия иск за установяване на вземането си.

В съдебно заседание за ищеца не се явява представител. С депозирано писмено становище по същество поддържа исковата молба, като излага подробни съображения.

В срока за писмен отговор на исковата молба по реда на чл.131 от ГПК, ответникът, чрез назначения му от съда особен представител адв.Н.М. депозира такъв, като счита исковете за допустими, но неоснователни. Заявява, че ищецът не бил предоставил подходящ и достатъчен срок на ответника за изпълнение на клаузите на договора, недостатъчно били разяснени правата на ответника, като финансово неграмотен, за да разбере многобройните клаузи на договора. Твърди, че договорът бил нищожен поради неравноправност на клаузите в него, които били все в полза на ищеца и противоречащи на добрите нрави. Моли да бъдат отхвърлени исковете.

В съдебно заседание ответникът не се явява. Особеният представител адв.Н.М. депозира молба, с която заявява, че не се противопоставя делото да се гледа в негово отсъствие. Поддържа изцяло писмения отговор, като излага подробни съображения.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: На 13.09.2016г. ищецът и ответникът сключили представения по делото договор за мобилни услуги. В договора били посочени всички детайли и условия по избрания тарифен план от потребителката, правата и задълженията на страните, неговия срок, както и неблагоприятните последици за потребителя в случай на прекратяване на договора по нейна вина или инициатива. В чл. 11 от договора е посочено, че ако същият бъде прекратен през първоначалния срок по вина или инициатива на потребителя, същия дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ карта/номер до края на този срок. Първоначалният срок на договора е 24 месеца, считано от 13.09.2016г. до 13.09.2018г., а месечната абонаментна такса – 30.99лв. с 29.04% отстъпка от месечния абонамент за 24 месеца

Ищецът е изпълнил задължението си да предостави ползването на мобилни услуги на ответника, срещу което е издавал ежемесечно фактури - №7246158702/15.09.2016г. на стойност 39.46лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска, №7247433507/15.10.2016г. на стойност 39.07лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска и №7248674568/15.11.2016г. на стойност 37.97лв., включваща мобилни услуги и лизингова вноска. Потребителят не заплатил дължимите суми по нито една от издадените фактури.

Във втората и третата фактура са отразени задълженията от предходните периоди, които длъжникът не е заплатил. След като ответникът не е заплатила задълженията си по цитираните три фактури, ищецът първоначално е ограничил ползването на услугите, а в последствие едностранно е прекратил договора, като първоначално е издал фактура №7250130874/15.12.2016г., в която, след направени корекции по дълга и сторниране на суми за върнати на абоната пропорционално начислени такси при сключване на абонамента, е начислена дължимата лизингова вноска и е отразен незаплатен баланс за предходните три отчетни периода, при което задължението за плащане възлиза на сумата в размер на 125.16лв. В последствие е издадена фактура № 7251465856 от 15.01.2017г., в която са начислени следните суми: 556.79лв. - съответната неустойка съгласно чл. 11 от договора, 319.80лв. – вноска лизинг и 125.16лв. – задължения от предходен период или обща стойност на фактурата – 1001.75лв.

Вследствие на забавата от страна на ответника и неиздължаване в срок на дължимите суми, ищцовото дружество предприело постъпки и със заявление сезирало заповедно производство по ч.гр.д.№ 668/2018г. по описа на РС-гр.И, по което и по реда на чл.410 от ГПК се снабдява със Заповед от 14.08.2018г. за изпълнение на парично задължение. Поради обстоятелството, че заповедта е връчена при условията на чл. 47 ал. 5 ГПК и по указание на съда, ищецът депозирал в срок настоящия иск за установяване на вземането си.

В производството по делото ищцовото дружество е направило съдебни разноси в размер на 610.00 лева: дължимата ДТ при подаване на заявлението по ч.гр.д. № 668/2018г. в размер на 25.00лв. и при завеждане на иска – 75.00лв., 150.00лв. за възнаграждение на особен представител, 180.00 лева – адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. № 668/2018г. и 180.00лв. за адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Въз основа на така изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Предявеният иск за установяване на парично вземане е допустим и намира правното си основание в разпоредбата на чл.422 от ГПК. Същият е предявен в срока по чл.415, ал.1 от ГПК, при спазване указанието на РС-гр.И по ч.гр.д.№ 668/2019г. по описа на съда, дадено към заявителя и ищец в настоящото производство. При условията на чл.422, ал.1 от ГПК искът се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 13.08.2018г.

Разгледан по същество – искът е основателен. Установените по делото фактически обстоятелства сочат на възникнало между ответника и Т Б АД договорно правоотношение във връзка с предоставени от Т Б АД в полза на ответника мобилни телефонни услуги. В качеството си на абонат на мобилни телефонни услуги ответникът е ползвала такива, за което са му били издадени три- бр.фактури, но не е изпълнил към датата на падежа на всяка една от фактурите договорните си задължения да заплати сумите по тях по начина и в сроковете, уговорени между страните, поради което и в условията на чл. 11 от процесния договор е възникнало правото на ищеца да прекрати едностранно договора. Тези обстоятелства се установяват по категоричен начин от писмените доказателства по делото, които съдът възприема изцяло като неоспорени от ответника.

При спазване правилата за разпределяне на доказателствената тежест /чл.154, ал.1 от ГПК/, в тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил паричното си задължение към ищеца или че са настъпили други правопогасяващи задължението му обстоятелства. Същият не е сторил това, като не ангажира пред съда ползвачи го и допустими според закона доказателства, установяващи изпълнение на задължението му за плащане на претендираното от него парично задължение /погасяване на получения от него паричен кредит/. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на особения представител на ответника, че ищецът не бил представил доказателства, че *ответникът не е заплащал* задълженията си. Неплащането на задължението е отрицателен факт и не е в тежест на ищеца да го доказва. Достатъчно е да докаже, че ищцовото дружество е изрядна страна по договора и е изпълнило своите задължения, а отрицателният факт на неизпълнение на задължението на ответника само се твърди. Ако ответникът твърди, че е платил, той следва да докаже този факт.

Освен това неоснователно е и възражението на особения представител, че ищецът не бил доказал, че ответникът действително е ползвал мобилни услуги, тъй като били начислени минимални дължими суми (0.02лв, 0.10лв., 0.06лв. по двете фактури от 15.09.2016г. и 15.10.2016г.). Видно е от цитираните фактури, че за процесните периоди ответникът е ползвал мобилен интернет, разговори с Т и разговори към други национални мобилни мрежи, които са отразени със съответните МВ и минути. Обстоятелството, че срещу тези услуги е отразена сума в размер 00.00лв. не означава, че не са ползвани мобилни услуги, напротив – в заплатената месечна такса са включени ползването на мобилни услуги до определени МВ интернет и минути за разговори, които щом не надвишават определения лимит, не се заплащат отделно от таксата. В този смисъл е и приложението по делото договор приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни лица от 13.09.2016г. (л.12-16). Въпросните минимални суми, които сочи особения представител касаят други услуги, извън абонаментния план.

Съобразено с установените по делото обстоятелства, задълженията по процесните фактури се явяват доказани до размера на претендираните 125.16лв., поради което искът следва да бъде уважен изцяло, ведно с обезщетение, в размер на законната лихва върху главницата за периода от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 13.08.2018г., от който момент се счита предявен и искът за установяване на вземането до окончателното му изплащане.

По втория иск, с правно основание чл. 79 ал. 1 ЗЗД, съдът намира същия за допустим и основателен. По своята правна същност това е осъдителен иск за защита на правото на оператора на мобилни услуги по договор за лизинг да получи първоначално дължимото, съобразно уговореното между страните при сключване на договора, когато реалното изпълнение е все още възможно и има интерес от него /в случая заплащане на парична сума по фактури/. Действително със заявлението по чл. 410 ГПК сумата от 319.80лв. е била включена в първоначалната претенция на ищеца, но тъй като ищецът не е включил тази сума в предявения установителен иск по чл .422 ГПК, съдът по заповедното производство е обезсилил заповедта от 14.08.2018г. на РС – И по ч.гр.д. №668/2018г. в тази й част. Поради това и съгласно т. 11б от ТР 4/2013г. от 18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС няма пречка при условията на чл. 210 ал. 1 ГПК да бъде предявен осъдителен иск в настоящото производство за разликата между размера на вземането, предмет на заповедта за изпълнение и пълния размер на вземането.

В настоящия случай видно е от писмените доказателства по делото, че между ищеца и ответника е сключен договор за лизинг от 13.09.2016г., съгласно който ищецът – лизингодател се е задължил да предостави за временно и възмездно ползване на ответника – лизингополучател устройство Samsung, модел Galaxy J5 Dual Black с телефонен номер 359893642047, а лизингополучателят от своя страна се е задължил да заплати обща лизингова цена от 367.77лв. на 23 месечни вноски, всяка от които по 15.99лв. Ищецът твърди, че е изпълнил своето задължение

и е предоставил на ответникът посоченото мобилно устройство, но ответникът не е изпълнил задължението си да погасява съответните вноски, поради което и на основание чл. 12 ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг, след прекратяване на договора за мобилни или фиксирани услуги, както и в случай на забава съгласно тези договори плащания, лизинговите вноски, дължими след месец януари 2017г. са обявени за предсрочно изискуеми. Общата сума на дължимите лизингови вноски е начислена във фактура № 7251465856 от 15.01.2017г. – 319.80лв. В тази връзка неоснователни е възражението на особения представител на ответника, че по делото липсвал протокол за предаване на устройството от мобилния оператор на ответника. Този протокол не е сред задължителните елементи от договора и липсата му не означава, че договора не поражда своите последици.

По делото не са представени доказателства за заплатени от ответника лизингови вноски, поради което искът като основателен и доказан следва да бъде уважен изцяло.

Колкото до възраженията на ответникът, че договорите били сключени от страна на ответника при тежки и неравнопоставени клаузи и условия, при грешка в осъзнаване на параметрите и задълженията по тях, включително грешка в съзнаван предмет и в условията на крайна необходимост, съдът намира същите за неоснователни. След внимателно запознаване с клаузите на договора, настоящият съдебен състав счита, че единствените неравноправни клаузи по договора за мобилни услуги касаят размера на неустойката при предсрочно прекратяване на договора по вина на потребителя, но тъй като начислената във фактура № 7251465856 от 15.01.2017г неустойката нее предмет на настоящата искова претенция, съдът не счита за необходимо да излага съображения в тази насока.

По отношение на възраженията за грешка в осъзнаване на параметрите и задълженията по договора, включително грешка в съзнаван предмет и в условията на крайна необходимост, по делото не се представиха доказателства в тази насока.

При горния изход на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество направените от него разноски в настоящото производство и по ч.гр.№ 668/2018г. (съобразно т.12 от ТР 4/2013 от 18.06.2014г. на ВКС), в общ размер на 610.00лв.

Воден от изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422 от ГПК, по отношение на ответника И.Т.С., ЕГН-*****, че същият има парично задължение към „ТБ” ЕАД, ЕИК , адрес: гр.С, ж.к.М, Бизнес Парк С, сграда 6, п.к.1766, представлявано от О БШ, гражданин на Н – изпълнителен директор, в размер на 125.16 /сто двадесет и пет лв. и 16ст./ лева, за незаплатени далекосъобщителни услуги за абонатен номер 005697547 за периода от 15.08.2016г. до 14.01.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 13.08.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл. 79 ал. 1 ЗЗД, И.Т.С., ЕГН-*****, **ДА ЗАПЛАТИ** на “Т Б ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к.“М“, Бизнес Парк С, сграда 6, сума в размер на 319.80 /триста и деветнадесет лв. и 80ст./ лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 13.09.2016г. за мобилен номер 0893/642047 за периода след м.01/2017г. до м.08/2018г., с абонатен номер 005697547.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, И.Т.С., ЕГН-*****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Т Б” ЕАД, ЕИК , адрес: гр.С, ж.к.М, Бизнес Парк С, сграда 6, п.к.1766, *сумата от 610.00 /шестстотин и десет/ лева* – направени разноски в настоящото производството и по ч.гр.д.№ 668/2018г. по описа на РС - Исперих.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Разградски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

След влизане в сила на съдебното решение, препис от него да се приложи по ч.гр.д.№ 668/2018г. на РС-гр.Исперих с оглед на правните последици по чл.416 от ГПК.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: